

Az Evangéliumi Aliansz hírlevele

2023 KARÁCSONYA

„Kelj fel, tiündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az ÚR dicsősége. Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad.” (Ézsaiás 60,1-2)

Fotó: Kiefer Béla

Amikor az ég és a föld összeér

Dávid, a 18. zsoltárban hálát ad az Úrnak az ellenségeitől való szabadulásáért. Megvallja Isten hatalmát és hitet tesz amellett, hogy egyedül Ő a szabadító. Bizonyosságának egyik csúcspontja, amikor az érte lenyúló, őt megragadó, és a mélységből kiementő Istenét énekli meg (17. vers). Milyen csodálatos azt látni, hogy a menny ereje, hatalma befolyásol, megváltoztat helyzeteket és sorsokat itt a földön. Ezt kérjük az Úrtól tanult imádságban is: „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is!” (Mt 6,10) Csodálatos, hogy Isten arra biztat minket, bátran forduljunk hozzá minden helyzetben, minden időben és Ő meghallgat bennünket. Neki, az örökkévaló, mindenütt jelenvaló és mindenható Istennek gondja van ránk. Szeret bennünket és soha meg nem változik.

Advent idején és karácsonykor különösen sokat jelent számomra ez a vers: „Lehajtotta az egeket s leszállott, ködhomály volt lábai alatt.” (Zsolt 18,10) ...és talán most minden magára valamint is adó teológus az orromra koppintana, hogy merem

a kontextusból kiragadni ezt a képet, és nyilván teljesen igazuk van, de ez annyira arra emlékeztet engem, ahogy Jézus Krisztus eljött erre a világra. Olyat tett, mint addig senki soha; megtestesült. Az Isten ember-ré lett. Száz százalékig Isten és száz szálaléig ember. „Benne lakozik az istenség egész teljessége testileg.” (Kol 2,9) Micsoda könvcím lehetne: „Isten a ködben” Elhagyta a mennyet és belépett a mi világunkba. A világosságból a homályba – de hát Ő maga a világosság! Sőt, azt mondta, hogy „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (Jn 8,12)

Kiléphetünk mi is a ködből. Hozzá, Vele, Őt követve. Járjunk az Úr Jézus Krisztus világosságában!

Horváth István

*„Pásztorok tanyáztak azon a vidéken
a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka
a nyájuk mellett. Az Úr angyala megjelent
nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége...”
Lukács 2,8-9a*

Betlehem fényei

Amikor a fényre gondolunk, elsősorban a pompa, a ragyogás, a tisztaság és a rendezettség jelenik meg előttünk. Kivilágított városok, épületek, utcák, fényjátékok mesterséges fényei, koncert- és színháztermeket megvilágító fénycsóvák, lézerefények égig érő nyalábjai, futball- és autóversenypályák szinte nappali fény szintű kivilágítása, éjszakai repülőutak alkalmával látott, sűrűn lakott tengerparti sávok kivilágítása ötlik emlékezetünkbe... és még sorolhatnánk. Ma hozzászoktunk az éjszakázáshoz. Kitoltuk az emberi teljesítőképesség határait. Nő ezzel együtt a spiritualitás, a szeretet? – Érdekes, hogy egy kicsiny fény is le tudja győzni a sötétséget. A tájékozódáshoz egy gyertya vagy mécses lángja is tud támpontot adni. Csak legyen meggyújtva! „Legyen derekatok felővezve, lámpásotok meggyújtva.” (Lukács 12,35)

Idősebbek még emlékezhetnek rá, hogy csupán néhány évtizeddel ezelőtt is, egyrészt a háborús szegénység, takarékoság és megszokás miatt is, nagyon „visszafo-gott” volt a fényhasználatunk. Sok városszéli, vagy tanyasi házhoz még nem jutott el az elektromos vezeték. Sokan petróleumlámpát, viharlámpát, mécses-t, gyertyát használtak fényforrásként. Ennek fénye mellett más élettempóval, ehhez igazodó napirend kialakításával kellett folytatni a megszokott tevékenységeket is. Ki kellett használni a napfényes órákat, a világosság idejét, a legfontosabb feladatok elvégzéséhez. Igen fontos lelki értelemben is, hogy munkálkodjunk addig, „amíg nappal van: mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.” (János 9,4) – A régieknek nem volt szükségük különösen erős fényforrást meglátniuk ahhoz hogy tájékozód-

janak. Kis fény is áthat a sötéten. Ha valahol egy kicsiny fényt észleltek és beazonosítottak, sokkal inkább jelentett ez támpontot számukra, mint a ma emberének. Mikor megjelent az első fényes pont az éjszakai égen, „már feljött az esthajnalcsillag” mondták. Isten országának is ily kicsiny a kezdete.

Lukács kivisz bennünket a mezőre, a nyájaikat terelgető, őrző pásztorok közé. „Izráel korai időszakban pásztor-nép volt. Az Újszövetség korában az irányadó vallásos körök épp úgy megvetették a pásztorokat mint a vámszedőket.” (1) A betlehemi mezőn történt különleges eseményeket („megjelenik az Úr angyala”, „körülragyogta őket az Úr dicsősége”, isteni üzenet a megszületett Messiásról és a „’mennyei seregek sokaságának megjelenése”) mégis az egyszerű, lenézett emberek élük át először. Az evangéliumot, az önmagát kijelentő Isten mindenki számára meghirdeti. Ő megszólít gazdagokat és szegényeket, városlakókat és mezzei munkásokat, honpolgárokat és idegeneket, fiatalokat és időseket, öregeket és gyerekeket, férfiakat és nőket. Isten dicsősége beragyogja az egész világot. Ez a betlehemi ragyogás a mezőn azokat is eléri, akik nem csillagtérképek felett görnyedeznek, akik nem tudják az írás fölé hajolva tóraolvasó ezüst mutatóujjal elolvasni a Biblia elzárt tekercein már évszázadokkal korábban elkészített isteni üzenetet az eljövendő Messiásról. Azt azonban értik, hogy Isten valami különleges módon elküldi Fiát a világba. A fény, a ragyogás, a jelenések számukra is mindennél világosabban beszélnek.

A betlehemben felragyogó igazi világosság, Isten irántunk való szeretetéről beszél. Ő vágyakozik a tőle magát függetlenítő, vele szemben lázadó ember után. Fiában jön el közénk megkeresni az elveszett embert. Ne nyugodjunk meg addig míg ezzel a világosságot nem találkozzunk, míg fel nem ragyog számunkra az életmentő isteni szeretet.

A láng már itt van, amit átadhatunk, továbbadhatunk, fényében felismerhetjük feladatainkat. Mindenekelőtt a körülöttünk állók felé kell világítanunk. A gyertyának a gyertyatartóban van a helye (Máté 5,15). Figyelmeztessen bennünket ez a láng, hogy fényé, az evangélium mindenki számára elérhető és megérthető világosságává kell válnunk. „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”. (Máté 5,16)

Szuhánszky T. Gábor

„Mivelhogy nem volt helyük a vendégfogadó házában...”

(Lukács evangéliuma 2,7)

Milyen tárgyyszerűen tájékoztat Lukács az „étkező és szálló vendégek” forgalmáról, az összeírás folytán kialakult helyzetről. Eszembe juttatja azokat az éveket, évtizedeket, amikor szállodai szolgálatomban a nagy fesztiváli zsúfoltságok idején, én is csak privát helyeket tudtam már ajánlani az érdeklődőknek. Pedig ebben a tárgyyszerűnek látszó mondatban az életünk, emlékeink minden kapcsolódását meghaladó isteni üdvterv, a Megváltó Úr Jézus Krisztus „Curriculum Vitae”-je, egész életrajza van elrejtve. Az evangéliumok egymást követő tájékoztatásában, a Reformációban újra felismert titok is megjelenik: Az igék egymást magyarázzák, sőt mélyítik el. Lukács után, János már félreérthetetlenül értelmezi az összeírásra utaló emberi helyzet üdv-történeten belüli, de ma már mindnyájunkat is érintő okát: „Az övéi közé jött, de az övéi nem fogadják be Őt.” (János 1,11)

Az Úr Jézus pedig visszaigazolja Lukács és János igéit: „A madaraknak fészük, a rókáknak barlangja van, de az Emberfiának nincs fejét hová lehajtani.” (Lukács 9,58) Amikor kiküldi tanítványait szolgálatra, azt is jelzi, hogy némely helyeken őket sem fogják befogadni.

A három év folyamán szinte folyamatosan együtt van az Úr a tanítványaival, bizonyára alig aludtak kétszer egymás után ugyanazon a helyen. A legtöbbször talán csak egy melegebb köpeny volt az Úr „lakása”. Azt sem tudjuk, hogy a tudós Nikodémus, „Izráel tanítója”, hol kereshette fel őt (János 3,1-21)? Esetleg egy fa vagy szérú alatt? Hiszen ő még a lepihenő tanítványait is otthagya, sokszor az egész éjszakát imádságban töltötte, elkérve az Atyától a következő szolgálatot.

Mások otthonába azonban újra és újra belépett, hogy a Péter anyósát meggyógyítsa; Jairus leányát feltámassza; a vámszedő, de vágyakozó szívű Zákeussal együtt lehessen – mert így lesz „üdvössége ennek a háznak”. (Lukács 19,9)

János az Evangéliumában, már az üdv-történetnek az emberiség történetet formáló eredményét is feltárja és kivetíti: „Valakik pedig befogadják Őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek” (János 1,12) Igazán nagy számban aztán a pünkösdi időben, a Szentlélek kitöltése után fogadták be az Urat. De ezeket a nagy mozdulásokat nagy üldöztetések is követték, majd az eltévelyedések

is súlyosak lehetnek. Ennek a gyógyítására és korrigálására kapta az Egyetemes Egyház 1500 év után a Reformációt is.

Az utolsó 100 évben újból egy hatalmas „befogadási hullámnak” lehettünk élő tanúi – mi idősebbek – a második világháború szörnyű tombolása után (Korea, Kína, Indonézia, India, Afrika, Dél-Amerika nagy lelki ébredései). Később megértük az újabb kori keresztyénüldözés kibontakozását is – és egy még szomorúbb jelenséget: az európai keresztyén örökséget megvető, gyökereit vagdaló magatartást. A közgondolkodás a nyugati világban sokszor így hangzik: „Mi már kinőtöttük az evangéliumot, mint egy gyermekruhát!” A kiszorítási gyakorlat a gyermekvilágtól az európai közös alkotmányig terjed. A következmények belátására nézve pedig ezzel egyidőben vakkok lettünk, és azt sem értjük meg, hogy ahol az Ő számára nem lesz hely, mert kiszorítottuk Őt, a sátán ver majd tanyát: értelmünkben és cselekedeteinkben is. Amit Isten nélkül és az Ő ellenébe történelmileg most is létrehozunk, az „az intellektus, az anyagi jólét és hatalmi mánia jegyében megszülető testvérháború és világméretű terrorizmus, az élet és a javak pusztítása.”

Az „építkezés” mennyei ajándékokat, békét, szeretetet, alázatot, Istenfélelmet, és Néki adott dicsőséget igényel. Látást az Ő akaratáról, és a velünk való céljáról. Ezekről már sem az egyetemeinken, sem az akadémiáinkon nem szólunk; „kinőtöttük!”

Hogy mit jelent bűnös emberi szívünk, és a Megváltónk szándéka közötti különbség, azt jól jellemzi a két igei kijelentés, Jézus érkezésekor az egyik: „Nem volt hely számukra, számára” és a Jézus távozásakor elhangzó vigasztaló, biztató üzenet: „Az én Atyám házában sok lakóhely van” (János 14,2).

Ezt az ajándékot kaptuk Karácsonyban, minden vonatkozásával együtt. Azért mondjuk és imádkozzuk mi is az angyali kijelentést: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és a földön békeség, és az emberekhez jóakarát.” (Lukács 2,14)

Szabó Dániel

Csak Jézus

Az egyház csak azért él, mert Isten élteti. A gyalázatos ellenreformáció, felvilágosítás (részben besötétedés), racionalizmus, forradalmak, Trianon, két világháború, kitelepítések, fogság, nácizmus, kommunizmus, szekták elszívó hatása és a korlátok nélküli szabadosság ellenére szólnak a harangok, a gyülekezetek énekelnek, imádkoznak, hirdetjük az ígét. Itt vagyunk, még élünk. Évtizedek óta éreztük, láttuk, hogy korszakváltásban vagyunk. Az elmúlt években minden megmozdult, felgyorsult: járvány, háború, válságok, globális felmelegedés, erdőtüzek, cunamik, áradások, az erkölcstelenség, istentelenség elszabadulása. Többen Sodoma és Gomora példáját emlegetik korunk szellemiségét, állapotát látva. Mások a Római Birodalom leépülését, összeomlását hozzák példaként. Felerősödött az emberekben a félelem és a létbizonytalanság.

Nincs ma sem jobb, igazabb lehetőség, mint a megtérés Istenhez, a törvényhez és evangéliumhoz. Isten ma is keres minket, szól, hív, józanít, ítél, vigasztal, közösséget teremt. Az egyház kísértése, hogy a világ elvárásainak megfeleljen. Nagy a nyomás ma is a keresztyénségen. Így volt ez az apostoli korban és a későbbiekben is. Ezen nincs mit csodálkozni. A rendszerváltás előtt minden józanul gondolkodó ember érezte, hogy a diktátum Moszkvából jön. Egyes egyházi vezetőknek ezért volt látszólag korlátlan hatalma. Megaláztak, kirúgtak, korlátoztak többtálemtumos lelkészeket és laikusokat. Mesterségesen két táborra próbálták osztani a hívőket: haladók, akik az állammal együtt építik a szocializmust, és a naftalinszagú, múltat restaurálni akarók.

Ma újra itt a szembenállás és hasadás veszélye. Sajnos sok egyházban meg is történnek a szakadások. Mintha két táborra akarná szakítani a diabolosz az egyháztagságot: ún. progresszívekre, haladókra, és konzervatív fundamentalistákra. A valóság ennél sokkal színesebb. Minket nem ezek a kategóriák érdekelnek és motiválnak, hanem az igazság, a valóság.

A próféták, apostolok, reformátorok egyszerre voltak „haladók” és „fundamentalisták”. Hitünk alapjait, fundamentumait nem engedjük át az ördögnek és az öntörvényű humanistáknak. „Az ige kőszákként megáll” ma is. Ugyanakkor szükséges a tájékozódás, tanulás, egészséges érzékenység, amikor kortársaink felé szolgálunk. A magát bibliahűnek tartók észre kell, hogy vegyék a tudomány hiteles felismeréseit. Tanulniuk kell alázattal a hermeneutikát, exegézist. Isten igéje ma is érvényes. Nem csupán a betű, amelynek hosszú és összetett története van, és Lélek nélkül csupán ölni tud. Ismernünk kell a bibliai idők körülményeit, az akkori kultúrát. Kérnünk kell a Szentlelket az Írás tanulmányozása, olvasása és magyarázata közben, hiszen ő ihlette a szerzőket. Beszélhetünk az ígéről, a „textusról”, de egészen más az, amikor az élő igét megértjük és szóljuk.

A magukat haladónak tartó, liberálisnak gondolóktól tisztelettel várjuk, hogy ne a „világ” mentalitását, stílusát kövessék. Próbálják legalább annyira megérteni és szeretni a „konzervatívokat”, mint például az LMBTQ közösséghez tartozókat. Nagy tisztelettel, „levett saruval” olvassák újra a Szentírást. Szóaljanak fel, álljanak ki a védtelen magzatokért (van olyan állam, amely engedélyezi a megszületés előtti abortuszt is!), a szexuális szabadosság gyermek- és ifjú áldozataiért, a törvénytelen tömeges migráció miatt szenvedőkért.

A páli ige, amely Lélek által inspirált kijelentés, legyen ma is a döntő egyházunkban: „Nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint megfeszítettről”.

Szeverényi János

(A fenti cikk részlet a „...nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint megfeszítettről” című írásból, amely megjelent a Lelkipásztor evangélikus teológiai szakfolyóirat 2023/11. számában.)

Az Egyház szilárd üzenete a bizonytalan világban

A Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) 2023. február 21-én tartotta ez évi teológiai műhelyét a Budakeszi Metodista Egyházközség templomában „Az Egyház szilárd üzenete a bizonytalan világban” címmel.

„Az utóbbi években egyre több nehézséggel szembesülünk. Két éve a Covid kapcsán, a tavalyi évtől pedig az ukrán-orosz háború következtében, de más okok miatt is, a bennünket körülvevő

világban egyre fokozódó terhek jelennek meg, melyek mindnyájunk életére hatással vannak.

A műhelybeszélgetés során együtt kerestük a választ arra, hogy mint krisztusi emberek és mint Isten népe, hogyan tudunk a legmegfelelőbbben hozzáállni a kialakult helyzethez, hogyan gondolkodjunk erről az Isten igéjének világosságában.

Feltettük a kérdést, hogy ebben a helyzetben mi a feladatunk, felelősségünk, tennivalónk Isten Országának építése során, az Ige szolgálatában és a bajbajutottak megsegítésében. A megoldás keresésben gondolkodtunk együtt beszélgetésünk az egész napos előadásorozatot, testvéri beszélgetés, imaközösség során.”

A házigazda Szuhánszky Gábor metodista lelkipásztor, aliensz elnök köszöntője, majd Szeverényi János evangélikus lelkipásztor, aliensz alelnök imádsága után Grendorf Péter evangélikus lelkipásztor, Kovács Zoltán metodista lelkipásztor, Dani Eszter református lelkipásztor, Nagy Ernő bibliacentrum vezetője tartott előadást. Horváth István aliensz főtáboros zárószava után Mészáros Kálmán baptista lelkipásztor, aliensz alelnök zárta hálaimádságban a tanácskozást. Soli Deo Gloria!

Immánuel! Velünk az Isten!

Dr. Mészáros Kálmán

Ki vagyok én igazán?

BalatonNET 2023.

Az, hogy kinek látom, gondolom, érzem, hiszem magam, alapvetően meghatározza a viselkedésemet. Ha az identitásom viszonyítási pontja a Kőszikla helyett a világ, az ismerősök, a kollégák, a facebookon kommentelők véleménye, akkor óhatatlanul sodródni fogok.

Az internetes mém szerint: „Tisztelettel kérdezem azoktól, akik úgy élték le az életüket, hogy „Mit szól majd a falu népe?” – végül mit szóltak?” Nagy kárt okoz, ha helytelen viszonyítási pontokat határozzunk meg, mert emiatt sérülünk, kisiklik az életünk.

Az idei BalatonNET lehetőséget adott arra, hogy identitásunk elsődleges forrásához, Istenhez forduljunk és Tőle tudjuk meg, hogy valójában kik vagyunk. Ez oly sokoldalú, mint egy fényben megforgatott gyémánt: mindig más színben tükröződik. Hiszen fiak (leányok) vagyunk, meghívottak, örökostársak, nagy ígéretek részesei, ugyanakkor felelőségeket hordozók, Jézus szolgálói, barátai, Őt követő tanítványok. Ezek vagyunk – mindig, egyben.

Délelőttönként Kurdi Zoltán vezetett bennünket Isten ígéjének megismerésében, esti előadóink pedig, Deák László, Katona Viktória, Fóris Attila és Mike Sámuel voltak. A dicsőítésbe Jóföldi Szabolcs és az Agapé Worship csapata vont be minket. A délelőtti alkalmak szerves részeként szemináriumokra került sor, amelyeket Beregi László, Bánki Lajos, Perjesi István, dr. Kováts György, Muzslai Gábor és Etelka, valamint Szulovszky János és Szilvi tartottak. Péntek este a FourisFive, szombaton pedig a Keresztkérdés koncertje volt a szemesi iskola tornacsarnokában. A délelőtti és esti alkalmak alatt gyermek- és tinifoglalkozásokra került sor a VISZ és a Fialatok Krisztusért munkatársainak jóvoltából, a KözTér sátorban missziós kiállítás, előadás, könyvbemutató, külmisziói beszámoló, verses est, zsidó táncház, kávézó és kézműves foglalkozások

voltak – illetve fafaragás és kavicskép készítés kicsiknek és nagyoknak egyaránt. Az iskola aulájában a kavicsképeket készítő művész Harsányi Andrásné Marika csodálatos kiállítását is megtekinthettük.

Izgalmas és értékes öt napot töltöttünk augusztus végén Balatonszemesen. A felvetett témák mély érzéseket, emlékeket, elrendeznivalókat hoztak felszínre. Erre készülve, a Grace Ministries és a 2=1 Házasmiszió munkatársai bevonásával lelkigondozási lehetőséget biztosítottunk mindazok számára, akik ezt kérték. A reggeli és esti alkalmak megtekinthetőek a youtube csatornánkon és a facebookon, a szemináriumok és egyéb programok hanganyaga pedig fokozatosan kerül fel a honlapunkra (www.balatonnet.hu). Jövőre szintén augusztus 16 - 20. között tervezzük a BalatonNET-et, ezúttal nem a szokásos szerdától - vasárnapig beosztással, hanem péntektől keddig, hogy a résztvevőknek a hosszú hétvége miatt ne kelljen külön szabadságot kivenni. A jövő évi téma, előadók, programok januártól fokozatosan kerülnek majd ki a honlapunkra és a facebook oldalunkra. Mindenkit – kicsit és nagyot – felekezettől függetlenül szívesen látunk a BalatonNET-en, mely találkozásra ad lehetőséget Istennel és a testvérekkel, továbbá testi-lelki-szellemi felfrissülést nyújt minden korosztály számára.

Kapocs Attila

BalatonNET koordinátor

Kitől és hogyan kérjünk tanácsot?

Az utóbbi időben sokat foglalkozom akár üzleti, akár gyülekezeti vagy missziós területen dolgozó és szolgáló vezetők mentorálásával, adott problémáik közös át gondolásával. Szakmai munkám során szinte mindig olyan területen dolgoztam, mely a tanácskérés szempontjából kettős volt: egyrészt a hozzám forduló emberek (ügyfelek, munkatársak, szakmai szervezetek) számára tanácsot adtam, másrészt én is rászorultam mások tanácsára. Sokszor fordul elő az is, hogy „önkéntes” tanácsadók jelentkeznek, akik kérdés nélkül is úgy érzik, hogy egy adott ügyben nekik mindenképpen véleményt kell nyilvánítaniuk, természetesen nem mellékesen azzal a szándékkal, hogy az ügy menetét saját érdekeik mentén egyengessék. Jönnek tanácsok, inkább kérés formájában, a szervezeti hierarchia tekintetében alulról, beosztott kollégák részéről is – és természetesen kapunk tanácsokat, amik inkább hasonlítanak visszautasíthatatlan kérésekre, felülről is.

Egy ilyen helyzetben óhatatlanul felmerül a kérdés, hogy kitől és hogyan kérjen és fogadjon el tanácsot az ember. Kiben bízhatok meg, kit tarthatok független szakértőnek egy adott helyzetben? A KEVE Társaság, Compass: *Isteni pénzügyek* szolgálatában egy külön fejezet foglalkozik ezzel a kérdéssel, hangsúlyozva ennek fontosságát. „*A bolond helyesnek tartja a maga útját, a bölcs pedig hallgat a tanácsra.*” (Példabeszédek könyve 12,15).

A tanács forrásaként alapvetően négy terület határozható meg:

- **Isten és az élő ige, a Biblia** – „*Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, mélyre hatol, az elme és a lélek, az üzületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.*” (Zsidókhöz írt levél 4,12). A közvélekedés sokszor idejétmúltan tartja a Bibliát, pedig az élet **minden területére** tartalmaz gyakorlati, a XXI. században is alkalmazható útmutatót, rendelkezéseit, életvezetésre vonatkozó alapelveit, és a benne található történeteken és példázatokon keresztül. Ne feledjük, már Ézsaiás, a Messiásról szóló próféciájában az egyik elnevezésnek ezt használja: *Csodálatos Tanácsos* (Ézs 9,5)
- **Azonos alapértékeket valló ember** – Különösen fontos a tanácskérés szempontjából, hogy olyan emberhez forduljunk, aki – az adott területen való szakértelme mellett – hasonló értékek mentén szervezi életét mint mi, hiszen egyébként nehéz lehet egy adott ügyben a közös nevező megtalálása. „*Bölcsen beszél az igaz ember szája, és a nyelve igazat mond. Isten törvénye van a szívében, nem ingadoznak léptei.*” (Zsoltárok könyve 37,30–31). Ha nem találunk ilyen embert, akkor a kapott tanácsot – lehetőleg ne egyedül – gondoljuk át a Biblia szemüvegén keresztül, amíg békességre jutunk vagy elvetjük/módosítjuk azt.

- **Házastárs** – Aki házasságban él, nagyon fontos, hogy minden dolgot megbeszéljen párjával. Ezzel egyrészt kifejezi iránta tiszteletét és megbecsülését, másrészt felkészíti egy olyan helyzetre is, amikor egyedül kell esetleg az adott problémával megküzdenie. Egy üzletemberről hallottam egy történetet, aki barátja javaslatára, bár kételkedve, de kikérte felesége véleményét vállalkozásuk egyik ügyében és legnagyobb meglepetésére felesége, aki egyébként üzleti ügyekben nem volt jártas, tökéletes megoldást javasolt.
- **Szülők** – Fontos, hogy munkánkban és szolgálatunkban is támaszkodjunk az előttünk járó nemzedék tapasztalatára és ismereteire. Ha van alkalmunk rá, akkor feltétlenül éljünk ezzel lehetőséggel. „*Őrizd meg, fiam, apád parancsát, és ne hagyd el anyád tanítását! Kösd mindenkor a szívedre, hordozd a nyakadra fűzve! Jártodban vezessen, fektedben őrizzen, és ha felébredsz, irányítsa gondolataidat!*” (Példabeszédek könyve 6,20–22)

Ne féljünk attól sem, hogy egy adott ügyben több forráshoz is forduljunk, hiszen így sokkal többretű rálátást kaphatunk megoldandó problémánkra. „*Meghiúsulnak a tervek, ha nincs tanácskozás, de megvalósulnak, ha van sok tanácsadó.*” (Példabeszédek könyve 15,22).

A tanács forrása mellett az is nagyon fontos, hogy milyen módon és szándékkal kérünk tanácsot, illetve ha mi vagyunk a tanácsadók, akkor milyen szempontok alapján tesszük azt. Tanácskérőként teljesen őszintén meg kell osztani minden lényeges információt, adatot és tényét a tanácsadóval. Még akkor is meg kell ezt tenni, ha esetleg ez nem a legjobb fényt veti az emberre, hiszen a tanácsadó csak akkor tud értékes véleményt formálni a feltárt helyzetről vagy problémáról, ha érti annak minden fontos összetevőjét.

Tanácskérőként nem szép dolog bizonyos tények elhallgatása, hiszen ezzel manipulálni szeretnénk a tanácsadót, hogy véleménye megegyezzen az általunk remélt eredménnyel. Ha őszintén tudni akarjuk a megkérdezett véleményét, akkor mindent feltárunk előtte, amit magunk is lényeges információnak tartunk. Bizonyos helyzetek és ismeretek elhallgatásával elsősorban önmagunkat csapjuk be, hiszen nem arra használjuk a tanácsadót, amire való, hanem saját véleményünk megerősítését várjuk tőle és ezzel pont a „több szem többet lát” elvét sértjük meg. Egy fontos döntés meghozatalakor nagy szerepe van elsődleges tanácsadónk, az Úr iránymutatásának megismerésére is, melyet rendszeres bibliaolvasással, imával, elcsendesedéssel és böjttel tudunk megtenni.

Ne féljünk tanácsot kérni fiatalabb munkatárstól, vagy családtagtól, hiszen lehet, hogy az adott kérdésben neki több tapasztalata és ismerete van. De ha nem, akkor is friss gondolatokkal és látásmóddal ajándékozhat meg bennünket. Magam például emiatt szeretek oktatni, mert a hallgatók által feltett kérdések teljesen új megvilágításba tudnak helyezni régi, rutinszerű megoldásokat. Végül fontos, hogy ne féljünk tanácsot kérni. Téves az a gondolat, hogy a tanácskérés a gyengeség jele. Vezetőként sokszor megtapasztaltam, hogy egy munkatárstól való tanácskérés megadta azt a lehetőséget, hogy kifejezzem felé megbecsülésemet és ezzel erősödjön személyes kapcsolatunk is.

A tanácsadói helyzet frusztráló lehet annak, aki félreérti, hogy mi a tanácsadó pontos szerepe. A magyar nyelvben ez a kifejezés egy nagyszerű szóösszetétel eredménye: tanács és adás. Szó szerint átadjuk a tanácskérőnek az általa felvetett helyzettel kapcsolatos véleményünket és tapasztalatunkat. Tanácsadóként nem szabad elfelejtenünk, hogy a döntés a tanácskérő feladata és felelőssége, a tanácsadói szerepnek ez nem része. Fontos azt is megtanulni, hogy ne csináljunk érzelmi kérdést abból, ha a tanácskérő nem fogadja meg tanácsunkat, végső soron saját helyzetét mindenki maga ismeri legjobban és az is lehet, hogy nem adtunk jó tanácsot.

Tanácsadóként lényeges az is, hogy hozzáállásunk támogató legyen, ne a kioktatás szándékával hallgassuk meg a tanácskérőt. Sokszor a tanácsadó részéről a megértő, odafigyelő hallgatás és néhány jól irányzott kérdés hozhat olyan eredményt, hogy a tanácskérő maga találja meg a megoldást és az tényleg sajátja lesz.

A Biblia nagyon világos iránymutatást ad arra vonatkozóan, hogy Isten szándéka szerint nem magányos harcosok, hanem egymással szeretetben együtt élő teremtmények vagyunk, és egymás terheit viselve, egymást támogatva tudjuk a legjobban leélni földi életünket.

„Jobban boldogul kettő, mint egy: fáradásuknak szép eredménye van. Mert ha elesnek, föl tudják segíteni egymást. De jaj az egyedülállónak, mert ha elesik, nem emeli föl senki. Éppígy, ha ketten fekszenek egymás mellett, megmelegsznek; de aki egyedül van, hogyan melegedhetne meg? Ha az egyiket megtámadják, ketten állnak ellent. A hármas fonál nem szakad el egyhamar.” (Prédikátor könyve 4,9-12)

Dr. Szalai Zsolt

a KEVE Társaság elnöke

Evangéliumot minden nemzetnek!

Különleges helyszínen került megrendezésre az Ez az a nap! keresztény zenei koncerttel egybekötött evangelizációs alkalom 2023. június 3-án, pünkösöd lendületével és tüzeivel. Az Adriai tenger fontos kereskedelmi kikötővárosában, a horvátországi Pulában mintegy ötezer fiatal jött össze a kétezer éves történelmi atmoszférát biztosító, még a rómaiak által épített Kolosszeumban, hogy különböző nyelvi, kulturális, politikai, felekezeti határokon átívelve dicsőítse a nemzetek Királyát és Megváltóját Jézus Krisztust!

A hagyomány úgy tartja, hogy ebben a Julius Caesar által épített Arénában, az önmagukat istenítő, keresztyénüldöző római császárok egymást követő korszakában rendszeresen tartottak itt véres gladiátor küzdelmeket és számos kegyetlen öldöklést, melynek során hithű keresztényeket hajtottak kiéheztetett vadállatok elé. Ennek ismeretében még inkább különös jelentősége volt ennek a Jézus Krisztust dicsőítő napnak.

A horvátokon kívül a környező országokból is sokan érkeztek, Olaszországból, Ausztriából, Boszniából, Szerbiából. Magyarországról mintegy 250 fiatal érkezett a rendezvényre, köztük a Magyar Evangéliumi Aliansz elnökségének küldöttsége is képviseltette magát. Az igei üzenet fókuszában a „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz!” bibliavers állt. Jó volt megtapasztalni ezen a találkozáson is az angyali üzenet ma is tapasztalható valóságát: Immánuel! Velünk az Isten!

Dr. Mészáros Kálmán

Egy év új kihívásokban és Isten áldásaiban

Hálás szívvel gondolunk vissza a 2023-as esztendőre, mely új kihívásokkal és lehetőségekkel gazdagított minket, és amikor különleges módon megtapasztalhattuk Isten áldásait és kegyelmét. A Puskás Arénában 2022 nyarán megtartott dicsőítő alkalom után arra gondoltunk, hogy egy csendesebb időszak következik szolgálatunkban, az Úrnak azonban más tervei voltak számunkra. Minden eddiginél mozgalmasabb lett ez az évünk, országszerte tartottunk Ez az a nap!-okat, sőt a Kárpát-medencén túlra is eljutottunk.

Márciusban indítottuk az évet, amikor a Budapest Arénában fogadtuk vendégül Nick Vujicic motivációs előadót és igehirdetőt. Áprilisban, Európa kulturális fővárosában, Veszprémben tartottunk dicsőítő alkalmat, majd május és június fordulóján Madridba és Pulába jutottunk el. Alig pihentünk meg pár napra, máris Debrecen következett, ahol a Nagyerdei Stadiont töltöttük meg Istenről szóló dalokkal. A nyár közepén Zánkára költöztünk le és a Csillagponttal együttműködve tartottuk meg az első Ez az a nap! Balatont. Szeptemberben pedig hálaadó, dicsőítő alkalmakat tartottunk Debrecenben és Budapesten.

Gyakran merült fel bennünk a kérdés, hogyan birkózik meg kis csapatunk a rengeteg feladattal, de azt tapasztaltuk, hogy Isten lépésről lépésre vezet és erőt ad a mindennapokban, megnyitva az ajtókat a továbblépéshez. Hálásak vagyunk az örök kegyelméért és vezetéséért, amely minden akadályon és kihíváson átsegített bennünket. Megtiszteltetés számunkra, hogy megbízott bennünket ilyen nemes szolgálatok elvégzésére és mindegyik eseményt csodás jelenlétével árasztotta el.

Köszönjük, hogy velünk voltatok ebben az évben, és elkísértetek minket ezen a különleges úton! Csodálatos volt közösen felemelni szívünket és hangunkat az Úrhoz. Az a mennyei öröm, amit ezeken a dicsőítő alkalmakon átéltünk, mindig emlékezetes marad számunkra és bízunk benne, hogy számotokra is. Köszönet minden résztvevőnek, önkéntesnek és szolgálótársnak ezekért a lelkesítő élményekért! Kérjük, hogy imáitokban továbbra is hordozzátok bennünket!

Izzagottnan és reményteljes szívvel tekintünk az előttünk álló évre és várjuk, hogy mit tartogat számunkra Mennyei Atyánk. Továbbra is az Ő vezetésére hagyatkozunk és bízunk benne, hogy 2024-ben is sok emberhez juttathatjuk el Krisztus szeretetét és a megváltás örömhírét.

László Viktor

Ez az a nap! alapító-főszervező

Előre a nagy misszióparancs teljesítésére!

ALIANSZ IMAHÉT – 2024. január 7–14.

Kedves Testvérek!

Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!” Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. – A teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. (Róma 8,14-16.19)

A 2024-es Aliansz Imahétre január 7–14. között kerül sor. Szeretettel hívjuk és biztatjuk a testvéreket felekezeti imaösszejövetelek szervezésére, megtartására, közös imádságra. Nyissuk ki a szívünket Isten előtt, igéjének befogadására és a testvéri közösség megtapasztalására.

Lakóköznyezetünknek, hazánknak, Európának és az egész világnak Krisztusra van szüksége. Ő az egyetlen út az Atyához (Jn 14,6). Nekünk, akik megtapasztaltuk az Ő szeretetét, részesültünk kegyelmében, elhívásában, részt veszünk a Tőle kapott nagy küldetésben, ami teljesen be tudja tölteni az életünket. Olyan jó lenne, ha ránk is úgy tekintenének, mint az első századok keresztyeire; „Nézzétek, mennyire szeretik egymást!” Ideje van annak, hogy vállvetve kiálljunk és „egy Lélekben, egy szívvel, együtt küzdjünk az Evangélium hitéért. (Fil 1,27) Hálásak vagyunk azoknak a testvéreknek, akik 50 évvel ezelőtt összejöttek Lausanne-ban és egy világméretű evangéliumi összefogást indítottak el, John Stott, Billy Graham és sok más testvér vezetésével. Köszönjük olasz testvéreinknek, hogy a Lausanne-i nyilatkozat cikkelyei alapján összeállították az imahét anyagát és nagyon köszönjük *Nikodém Noéminek* az imaheti anyag fordítását, ami lehetővé teszi, hogy mi, Magyarok is bekapcsolódhassunk ebbe a nagyszerű folyamatba!

Az imahét hivatalos megnyitó alkalmát Szombathelyen tartjuk, a Baptista Imaházban, január 7-én, vasárnap, 17.00-i kezdettel.

Mivel január első napjaiban több megkeresés szokott érkezni hozzánk, melyekben arról érdeklődnek: Hol vannak a közelükben Aliansz Imaheti helyszínek? – szeretnénk számukra megfelelő tájékoztatást nyújtani erről, azonban nem biztos, hogy minden összejevetelről, helyszínről tudomásunk van. Ezért arra kérjük a testvéreket, hogy – lehetőleg minél korábban – küldjenek számunkra információkat az Aliansz imahét helyi összejeveteleiről! Az üzenetet az istvan.horvath@om.org e-mailcímre várjuk.

Az Aliansz szervezete és szolgálata – az imahét kapcsán is – a következő számlaszámon támogatható: OTP 11706016-20464132. Kérjük, ha tehetitek álljatok mellénk ilyen módon is!

Bátorítjuk a testvéreket, hogy vasárnaptól vasárnapig, a hét minden napján gyűljünk össze lakókörnyezetünk egy-egy templomában, imaházában vagy más közösségi térben, és együtt, egy szívvel imádjuk Urunkat, Istenünket és imádkozzunk a krisztusi egység megvalósulásáért és az evangélium hirdetésének ügyéért – ebben gyülekezetünk és önmagunk szerepéért is – és cselekedjünk ennek megfelelően a Szentlélek vezetése szerint, folyamatosan megújulva az Úr Jézus Krisztus szeretetében, egész életünk folyamán...

Horváth István

Aliansz imahét 2024. január 7–14.

Felhívás

„Örüljete az Úrban mindenkor” (Filippi 4,4) – írja Pál apostol a filippieknek. Továbbá: „A ti szelídségeitek legyen ismert minden ember előtt!” (Filippi 4,5) Valóban sok mindennek örülhetünk. Az evangéliumot a világon szinte mindenütt hirdetik. Ez azt jelenti, hogy nincs miért sírnunk és bánkódnunk?

Ó, dehogynem! Vannak fájó folyamatok. Az egyház hanyatlása Európában, a növekvő polarizáció a társadalomban, a klímaváltozás, a menekültek folyamatos beáramlása, erkölcsi hanyatlás stb. Hogyan is örülhetnénk?

Pál válasza egyértelmű: az Úr közel! Ami egyrészt azt jelenti: soha nem vagyunk egyedül ezen a világon! Amikor Jézus a nagy misszióparancsot adta tanítványainak, megígérte nekik, hogy velük lesz a világ végezetéig. Másrészt azt is jelenti: Ő jön! Már nincs messze. Országá eljön, az áttörés már közel.

Ezért Pál így folytatja: „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békecsépe, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban” (Filippi 4,6–7).

Valóban! Az evangéliumi keresztények a Jó Hír emberei. Készségesen továbbadjuk az egyedül Jézus Krisztusba vetett hit által elnyerhető üdvösség üzenetét, és vágyunk arra, hogy tanítvánnyá tegyünk minden népet. Az evangéliumi keresztények imaharcosok is. Az evangéliumi családon belüli lausanne-i mozgalom 50 éve megtanított minket arra, hogy nem lehetünk Jézus Krisztus tanúi a Szentlélek ereje nélkül.

Fogjunk össze helyileg, országosan, regionálisan, kontinentálisan, imádkozva, hogy ez az erő az Úr közelségében tartson minket, segítsen mindig örülni annak, amit Isten elvégez bennünk és általunk, és tegyünk továbbra is tanítványokká embereket, akik Jézushoz hasonlóvá formálódnak. Ez a feladatunk soha nem fejeződik be, végezzük mindaddig, amíg Jézus vissza nem jön!

Áldáskívánással:

Connie Main Duarte és Jan Wessels
Az Európai Evangéliumi Szövetség főtítkárai

A Lausanne-i Nyilatkozat 50. évfordulójának ünneplése

ELŐRE A NAGY MISSZIÓPARANCSS TELJESÍTÉSÉRE!

Bevezetés

Az evangéliumi világban Lausanne-ról a Világevangelizációs Kongresszus (1974) jut eszünkbe, amely megváltoztatta a kortárs evangéliumi közösségek életét. Ezen több mint 150 országból 2700 ember vett részt, ők hívták létre ezt a történelmi jelentőségű konferenciát, mely találkozási pont és újraindítás volt a világ minden tájáról érkező evangéliumi keresztények számára. Lausanne egy olyan mozgalmat is elindított, amely számos konferencián, dokumentumban és két későbbi kongresszuson (Manila 1989. és Fokváros 2010.) fejlődött ki és folytatódott, a negyedik lausanne-i kongresszust pedig 2024-re tervezik Szöulban (Dél-Korea). Végül Lausanne egy olyan lelkületet idéz fel, amelyet a misszió holisztikus és együttműködő szemlélete jellemez.

A lausanne-i kongresszus egyik gyümölcse a Lausanne-i Nyilatkozat volt; az az evangéliumi hitvallás, mely az egész világon élő evangéliumi hívők számára hivatkozási ponttá vált küldetésükre vonatkozóan. 50 évvel később, az Európai Evangéliumi Szövetség nemzetközi imahete alkalmat ad arra, hogy újragondoljuk a Nyilatkozatot, táplálva ezzel az evangéliumhoz való hűség és a misszió iránti szenvedély mozgalmát. Szeretnénk az alázatnak és bűnbánatnak ugyanazzal a lelkületével imádkozni, mely Lausanne-t jellemezte, és szeretnénk elkötelezni magunkat amellest, hogy együtt vállaljuk a küldetést, válaszolva az Úr Jézus nagy misszióparancsára, újra áttanulmányozva a Lausanne-i Nyilatkozat cikkelyeit.

A Lausanne-i Nyilatkozat szövege itt található:

<https://lausanne.org/hu/lausanne-nyilatkozat/lausanne-i-nyilatkozat>

Egyéb források: John Stott: Magyarázat és kommentár a Lausanne-i Nyilatkozathoz: <https://lausanne.org/content/lop/lop-3>

M.S. Dahle, L. Dahle, K. Jörgensen (szerk.), A lausanne-i mozgalom. A Range of Perspectives (Oxford: Regnum Books, 2014).

A nemzetközi imahét ideai anyagát az Olasz Evangéliumi Szövetség Teológia és Párbeszéd Bizottsága állította össze. A Lausanne-i Nyilatkozat cikkelyeiről szóló elmélkedések imádságra és bűnvallásra hívnak. Íme a program:

1. nap: A Szentháromság egy Isten ünneplése (1. cikkely)
2. nap: Rábízni magunkat Isten Igéjére és alárendelni magunkat tekintélyének (2. cikkely)
3. nap: Jézus Krisztus az egyetlen (3. cikkely)
4. nap: Az evangélium hirdetése holisztikus módon (4–5. és 10–11. cikkelyek)
5. nap: Együtt a misszióban (6–9. cikkely)
6. nap: A tanítványság és a misszió ára (12–13. cikkely)
7. nap: Türelmes kitartás (14–15. cikkely)
8. nap: Előre a nagy misszióparancs teljesítésére – Lausanne-tól (1974) Szöulig (2024)

Ajánlások az imahét megrendezéséhez

Európában sok gyülekezet tekinti lehetőségnek ezt az imahetet arra, hogy közös imaalkalmakat szervezzenek, amire szeretnénk is bátorítani. Íme néhány javaslat, amelyet érdemes szem előtt tartani a tervezés során:

- Törekedjete arra, hogy MINDEN evangéliumi gyülekezetet meghívjatok az imaalkalmakra és bevonjatok az összejövetelekbe! Tegyetek erőfeszítést annak érdekében, hogy elérjétek a bevándorlók gyülekezeteit is!
- Vannak roma gyülekezetek, akiket meghívhatnátok?
- Ha mindenkit bevontok, az egység gazdagabb és változatosabb lesz.
- Ha a különböző alkalmak különböző helyen vannak, az növeli az élményt, ezért ne feledkezzetek meg a kisebb településekről és kisebb közösségekről sem!
- Minden hely más, ez színesíti az egységet.
- Hogyan tudnátok gyakorlati módon kifejezni országotok sokszínűségét?
- Meglepő új perspektívával gazdagodik az egység, ha nyitottnak vagyunk mások felé és teret adunk a különböző közösségeknek.
- Releváns és vonzó az imaalkalmatok a fiatalok számára? Biztatunk, hogy engedjétek a fiatalok részvételét, sőt kérjétek a segítségüket már a tervezésben és a felkészülésben is! A nemzedékeken átívelő egység elengedhetetlen az egyház számára.
- Legyetek kreatívak az imaalkalom megszervezésében! Törekedjete arra, hogy releváns és vonzó legyen! Különösen fontos, hogy az összejöveteleken az idő nagy részét az imádságra szánjátok!
- Éljük a két nemben elhelyezett talentumok változatos gazdagságával! Kérjétek fel férfiakat és nőket, hogy együtt dolgozzanak egy olyan program létrehozásán, amely segít kifejezni a Krisztusban és Isten népében elhelyezett sokszínűséget.
- Gondoljatok a jövőre! Képzeljétek magatok elé, ahogy ez az esemény az évek során egyre növekszik! Hogyan szervezhetitek idén olyan imaalkalmakat, melyek odavonzzák az embereket, sőt, kedvük lesz magukkal hozni a barátaikat is?

Január 7., vasárnap

1. nap: A Szentháromság egy Isten ünneplése (1. cikkely)

Bibliai olvasmány:

„Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében” (Máté 28,19)

A Szentháromságos hit

Az Isten Igéjéhez hű ősegyház hitvallásaihoz hasonlóan a Lausanne-i Nyilatkozat is egy olyan cikkellyel kezdődik, amely a missziót az Atya, Fiú, Szentlélek, Szentháromság egy Isten terveként foglalja össze. Lausanne nem egy új vallási mozgalomnak ad hangot, hanem a kereszténység bibliai, apostoli és történelmi hitének, amely egyszer s mindenkorra a szentekre bízott (ld. Júdás 1:3) és a szentháromságos hitvallásban gyökerezik. A misszió iránti elkötelezettség szervesen kapcsolódik közös hitvallásunkhoz. Hiszünk Istenben az Atyában, a menny és föld teremtőjében; Isten megtestesült Fiában, Jézus Krisztusban, aki valóságos ember és valóságos Isten, a világ Megváltója és Ura; és a Szentlélek Istenben, aki életet ad, fenntart és újjászüli. A misszió nem csupán a hit iránti elkötelezettségétől független „tevékenység”, hanem szerves része a keresztény hitnek, amely vallja, hogy Isten az, akinek a Szentírásban kinyilatkoztatta magát. Ha a misszió nem innen ered, akkor vallási dinamizmus iránti vágyat vagy humanitárius projektet eredményezhet, de ez nem keresztény misszió.

A missziót a Szentháromságba vetett hit táplálja

Hogyan fejeződik ki a Szentháromságba vetett hitből fakadó küldetés? Először is hűséges és engedelmes válasz Istennek missziójára a világ felé. Mielőtt bárki misszionárius lenne, mindenekelőtt Isten a misszionárius; ő az Atya, aki annyira szerette a világot, hogy Fiát adta, hogy aki hisz benne, az népéhez tartozhasson a Szentlélek ereje által. Ezért aki hisz benne, csakis missziós módon válaszolhat Isten missziójára. Isten missziója megelőzi, aktiválja és irányítja a mi küldetésünket. Másodszor, a misszió személyes válasz, de mindig Isten népéhez kapcsolódik. A misszióban nincsenek „szabadúszók” vagy elszigetelten munkálkodó emberek: népéhez tartozva mindannyian egy család tagjaiként válaszolunk Isten missziójára. Ahogyan a Fiú küldetése sem magányos, nem létezik az Atya és a Szentlélek ismerete nélkül, úgy az Egyház küldetése, melyet a Szentháromságba vetett hit táplál, mindig kollektív egyházi tevékenység, amelyben minden hívő Isten egyetlen népéhez tartozóként vesz részt.

Hálaadás

Szentháromság egy Isten, köszönjük, hogy missziós Isten vagy, aki megelőzi, irányítja és támogatja küldetésünket, kijavítva azt, ha rossz irányba halad. Köszönjük, hogy te vagy a misszió végső garanciája.

Bűnbánat

Bocsánatot kérünk azokért az időkért, amikor nem válaszoltunk a Isten missziói hívására langymeleg, csupán időnkénti és kedvetlen hozzáállásunk miatt, és azért is, amikor a vágyakoztunk arra, hogy „cselekedjünk” anélkül, hogy elismertük volna a Szentháromság egy Istentől való függésünket.

Kérések

Kérjük, hogy küldetésünk ne legyen anonim, hanem hordozza magán az Atya, Fiú, Szentlélek Isten jelét. Kérjük, Istenünk, hogy világunkban, ahol oly sokaknak van „küldetése”, a miénk téged tiszteljen és neked engedelmeskedjen, hogy az emberek higgyenek Jézus Krisztusban és üdvözüljenek.

Leonardo De Chirico

Olasz Evangéliumi Szövetség Teológia és Párbeszéd Bizottsága

Január 8., hétfő

2. nap: Rábízni magunkat Isten Igéjére és alárendelni magunkat tekintélyének (2. cikkely)

Bibliai olvasmány

„Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.” (Zsoltárok 119:11)
„Intelmeidet kaptam örökségül örökre, azok örvendeztetik szívemet.” (Zsoltárok 119:111)

Olyan társadalomban élünk, amely mindenáron az önmegvalósítás és a siker felé hajszolja az embereket. Ennek következtében az emberek arra kényszerülnek, hogy csak magukra támaszkodjanak, és ne akarják alávetni magukat semmilyen ítéletnek. Saját gondolataik és akaratuk az egyetlen jelzőfény, amely cselekedeteiket irányítja. A mai keresztényeknek ezért vigyázniuk kell, nehogy az uralkodó kultúra magával rántsa őket, és bele kell gondolnia, mennyire fontos, hogy Isten Igéjére bízsa magát és alávesse magát annak. Luther el tudta mondani magáról: „a Szentíráshoz vagyok kötve, és lelkiismeretem Isten Igéjének foglya”, de mi a helyzet velünk? Miért kell bízunk Isten Igéjében, és miért kell alávetnünk magunkat annak?

A Lausanne-i Nyilatkozat minden idők evangéliumi hitének ad hangot. Először is fel kell ismernünk, hogy Isten Igéje egy csodálatos szerelmeslevél, amelyet Isten azért adott az embernek, hogy abból megismerje őt: ez Isten kinyilatkoztatásának legfőbb forrása. Ez a végső tekintély a hit és az élet dolgaiban, és ez az egyetlen biztos támasza életünknek. Továbbá Isten Igéje az üdvösségünk forrása. Sőt, Jakab azt írja: Isten akarata az igazság igéje által szült minket (ld. Jakab 1:18).

Ezenkívül Isten Igéje megvéd minket a kísértésekkel szemben. Ehhez a legjobb példát magától Jézustól kapjuk, aki, amikor az ördög megkísértette, e szavakkal válaszolt: „Meg van írva!” A Zsoltárok 119:11 arra buzdít, hogy őrizzük meg az Igét a szívünkben, hogy ne vétkezzünk, és ugyanennek a zsoltárnak a 111. versében azt olvassuk, hogy Isten Igéje a mi örökségünk és örömünk.

Mindez arra buzdít minket, hogy alázkodjunk meg Isten Igéje előtt, habár ez nagy kihívás számunkra. Az életünk néha olyan nehéz, hogy szinte taníthatatlanok vagyunk. Ráadásul szembe kell szállnunk testünkkel, mely nem akar engedelmesen hallgatni a Szentírásra, hanem azt akarja alávetni önmagának. Mi, keresztények közelítsünk szelíden és alázatosan e drága Igéhez, és töltsünk időt Istennel kettesben, amikor tanítványként figyelünk rá, hogy taníthassa (ld. Ézsaiás 50,4) és megtisztíthassa szívünket felkészítve az ige befogadására, mely a szívünkbe ültetve termékeny lesz, és megmentheti lelkünket, megújíthatja értelmünket (ld. Jakab 1,21; Róma 12,2).

De hogyan mutathatjuk ki, hogy az Ige fontos számunkra? Úgy, ha az Ige cselekvőivé válunk. Sőt, Jakab mindig arra buzdít minket, hogy a Szentírás tanúságtételét vegyük komolyan, ne csupán futólag pillantsunk bele (ld. Jakab 1,22), hanem cselekedjünk annak értékes útmutatása szerint, mert így az Igében való kitartás által megerősödünk az igazságban. Hasonlóképp, ha egyházi vezetőkként szilárdan ragaszkodunk ehhez a biztos Igéhez, képesek leszünk egészséges tanítás szerint buzdítani, valamint meggyőzni azokat, akik ellentmondanak neki (ld. Titusz 1,9).

Isten szeretett gyermekeiként örömünket akarjuk lelteni az Igében, éjjel-nappal elmélkedni akarunk rajta, teljes szívünkkel szeretni akarjuk. Az Igét engedelmesen fogadjuk, készen arra, hogy hallgassunk rá és engedelmeskedjünk neki. Mi is elmondhatjuk Lutherrel: Itt állok, másként nem tehetek! Isten engem úgy segítjen! Ámen.

Hálaadás

Köszönjük, Urunk, hogy ihletted írott Igédet, hogy megőrizted azt és elterjesztetted az egész világon, hogy világosság legyen, amely megvilágítja a hit útját. Köszönjük Krisztus Jézust, a testté lett Igét, aki megerősítette az írott Igét.

Bűnbánat

Bocsásd meg, Urunk, amikor saját szavainkat a te Igéd elé helyeztük!

Bocsásd meg, amikor a világ szavaihoz alkalmazkodunk, és lázadunk a te Igéd ellen!

Kérések

Ha felismerjük, milyen értékes az Ige, kérjük Istent, hogy távolítsa el bűneinket, és távolítsa el a fülünket eltömítő viaszt, mely akadályozza, hogy meghalljuk az igazságot.

Hallgassuk az Igét alázatosan és szelíden, és engedelmeskedjünk bátran!

Dario De Crescenzo és Cristian Careddu

Olasz Teológiai Akadémia

Január 9., kedd

3. nap: Jézus Krisztus az egyetlen (3. cikkely)

Bibliai olvasmány

„Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.” (ApCsel 4,12)

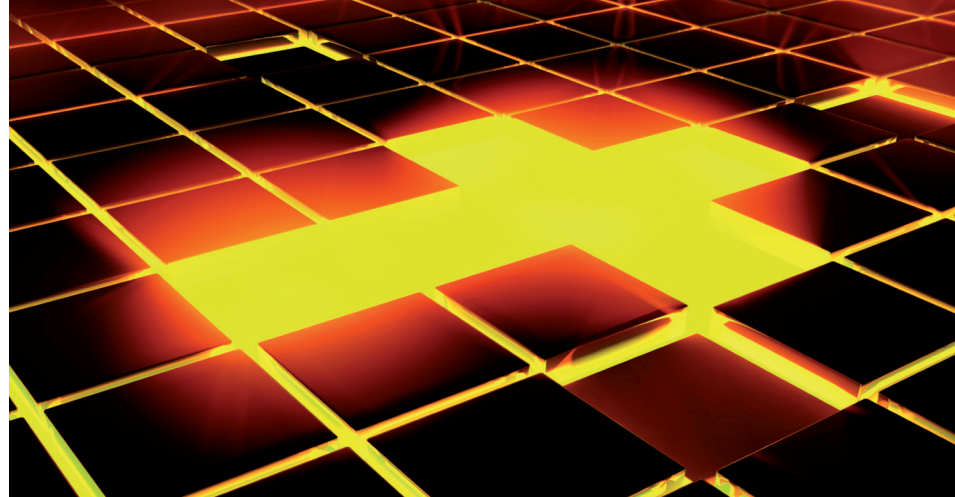
Bármit is gondolunk, olyan világban élünk, amelyet a vallás jellemez. A Lausanne-i Nyilatkozat kijelenti, hogy mindenkinek van „valamilyen ismerete Istenről”, Péter apostol pedig üdvösségről beszél. Ezért hamis azt képzelni, hogy az ember idegen Istentől. Inkább azt mondhatjuk: van egy bizonyos istenismerete, amelyet elfojt, mielőtt imádatná válna. Azzal áltatjuk magunkat, hogy egyedül is meg tudjuk oldani. De a súlyos kérdés továbbra is fennáll: hogyan lehet üdvözülni?

Tragikusan elveszett

Bármilyen mentésre gondolunk is, egy biztos: elveszett emberek vagyunk. A kárhozott azt jelenti, hogy a kinyilatkoztatás Istenének jogos haragja van rajtunk, és nincs hatalmunkban megoldást találni ennek feloldására. Isten és a szövetséget megszegők között az ember számára áthidalhatatlan szakadék tátong. Elégtelesség tűnik bármilyen megoldás, amit csak elképzelünk. Az emberi javulás és az üdvözülés között szakadék tátong. Valódi megoldásra van szükségünk. Egészen más kapcsolatra van szükség Isten és ember között, tekintettel arra az illúzióra, hogy képesek vagyunk kihasználni a feltételezett emberi képességeket. Az elveszetteknek Megváltóra van szükségük. Az emberi javítások nem vezetnek sehová. Jézus Krisztus az egyetlen megoldás. Még ha széles körben elterjedt tendencia is, hogy mindenki előtt letérdelnek, és éppen az Egyetlen előtt maradnak állva, az emberi kárhozott drámája megmarad.

Egyedülálló megoldás

Az egyház első századában az evangélium kizárólagosságának ellentmondtak a szinkretizmus különböző formái. Az egyház azonban továbbra is azt hirdette, hogy „nincsen üdvösség senki másban”, abban a kulturális háttérben is, amit egészen más felfogások itattak át. Az evangélium hirdetésének módjai változhattak ugyan, de ez a sokféleség egyetlen tartalommal konvergált, és egyetlen Megváltót hirdetett („csak egyetlen Megváltó és csak egyetlen evangélium létezik”). Ma szükséges elvárásnak tűnik, hogy befogadóak legyünk. Minél befogadóbb valaki, annál modernebbnek tartják. Arra viszont nem igazán gondolnak, hogy az üdvösségre van szükségünk. Bármennyire sokfélék vagyunk is, a bűn kérdése állandó („Minden ember pusztulásba rohan a bűnei miatt”). Mindannyian elutasítottuk Isten ismeretét azért, hogy elfojtottuk az igazságot. Dicsőítsük Istent, hogy megajándékozott minket az egyetlen

és elégséges Megváltóval! Ezért most azonnal meg akarok hajolni előtte, még az előtt a nap előtt, amikor mindenkinek meg kell hajtania térdét előtte. Ma az öröm napja van, akkor a keserűség napja lesz.

Hálaadás

Hálásak vagyunk Istennek, mert a bibliai kinyilatkoztatás nem rejti el az emberi lét legmélyebb nehézségeit, és nem vezet félre önhippséggel, hamis fontosságtudattal.

Hálásak vagyunk Istennek, mert a bibliai kinyilatkoztatás rámutat a valódi megmentés szükségességére, és nem elégszik meg részleges megmeneküléssel.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy a bibliai kinyilatkoztatás egy teljesen elégséges Megváltót hirdet, és nem prédálja el az üdvösséget álmegeváltásokra.

Bűnbánat

Alázattal jövünk eléd, mert nem mindig vesszük észre az ember kárhozottának drámáját.

Bűnbánatot tartunk, mert nem mindig látjuk azok tragédiáját, akik a veled kötött szövetségen kívül élnek.

Bocsánatot kérjük, mert nem mindig merünk egyértelműen állást foglalni az egyetlen Megváltó, Jézus Krisztus mellett.

Kérések

Növezd a gyülekezetekben a tudatosságot a szövetségen kívüliek elveszettsége iránt, és őszinte szenvedéllyel hirdesd az evangéliumot!

Képezd az embereket, hogy képesek legyenek kulturálisan releváns módon hirdetni az evangéliumot a rendelkezésre álló csatornákon keresztül.

Segíts az embereknek felismerni, hogy Isten és ember között az egyetlen közbenjáró az Úr Jézus.

Pietro Bolognesi

Istituto di Formazione Evangelica e Documentazione

4. nap: Az evangélium hirdetése holisztikus módon (4–5. és 10–11. cikkelyek)

Bibliai olvasmány

„Uramnak, az Úrnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az Úr. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek. Hirdetem az Úr kegyelmének esztendejét, Istenünk bosszúállásának napját, vigasztalok minden gyászolót.” (Ézsaiás 61:1-2)

A csodálatos kegyelem, amely üdvözít és megszentel minket, bevezet minket egy új közösségbe, olyan férfiak és nők közé, akik azonosulnak annak a tanításával és gyakorlatával, akit „Úrnak és Megváltónak” neveznek: Jézus Krisztussal. Isten arra is hív minket, hogy munkatársai legyünk ennek az örömhírnek a hirdetésében, legyünk tanítványai az élet útján. Éppen ezen az úton beszélhetünk másoknak a Feltámadottal való sorsfordító találkozásunkról, bemutatva a valódi tanítványságot, mint az egyetlen alternatívát, amely kiengesztel minket Istennel, felebarátunkkal és az egész teremtett világgal, megszabadulva az önmagunkra támaszkodástól, az önzéstől és a romlott értékrend iránti elkötelezettségtől.

A Jézus által meghirdetett Ország örömteli reménysége új távlatokat is nyit előttünk abban, hogyan tekintsünk az előttünk álló útra. Nem üres várakozásra, hanem arra kaptunk elhívást, hogy megtestesítsük Urunk szeretetre és igazságosságra vonatkozó alapelveit, felelősségteljesen élve hivatásunkat és részt véve annak megváltó művében, aki mindent újjáteremt (ld. Jelenések 21,5).

Ha megtanulunk odafigyelni a körülöttünk lévő szükségletekre, ha tudjuk, hogyan legyünk befogadóak szeretettel üdvözölve a közénk érkezőket, ha törődünk azokkal, akik a társadalom peremére szorultak, akkor biztosak lehetünk abban, hogy a történelem jó oldalán állunk (ld. Máté 25:35-40).

Mindebben Isten megadta nekünk a kreativitás ajándékát, hogy megtanuljunk kommunikálni és relevánsak legyünk abban a korban és helyen, amelyben élünk. Az evangéliumnak és a kultúrának ebben a dinamikus kapcsolatában jó emlékezetünkbe idézni,

hogy a Szentírás mennyire bátorít bennünket arra, hogy tevékenyen törekedjünk elmenk megújítására, mert enélkül végül kérlelhetetlenül saját környezetünkhöz idomulnánk. Amikor a Lélek szabadon munkálkodhat bennünk, akkor felhatalmazást kapunk arra, hogy mindent alaposan megvizsgáljunk és a jóhoz ragaszkodjunk (ld. 1Thesszalónika 5,21), hogy felismerjük, mi a helyes és mi a jó, mivel olyan mélyreható változás történt bennünk, amely új magatartást eredményez (ld. Róma 12,2).

Az eddig elmondottak arra készítetnek bennünket, hogy elgondolkodjunk azon, mennyire fontos, hogy készek legyünk számot adni a bennünk élő reménységről (ld. 1Péter 3:15), bátorítva az embereket, hogy felelősségteljesen készüljenek fel arra a munkára, amelyre Isten elhívta őket. Ehhez hitünk világos megértésére van szükség, melynek a Szentírás on kell alapulnia, ugyanakkor ismernünk kell hagyományaink történelmi és teológiai háttérét, átgondoltan alkalmazva és tapasztalatainkat a Lélek vezetése szerint szemlélve. Csak ilyen szemlélettel várhatjuk el közösségeinktől, hogy képessé váljanak az evangélium holisztikus hirdetésére.

Hálaadás

Istenünk, imádunk téged szeretetedért, igazságosságodért és azért a csodálatos kegyelemért, amelyet irányunkba mutattál, amikor szent népedbe fogadtál minket. Bocsánatodat kérjük azokért az időkért, amikor engedték, hogy büszkeségünk és előítéleteink akadályozzák közösségünket, és útját állják evangéliumod hűséges tanúságtételének. Köszönjük a reményt, amelyet szívünkbe helyeztél, az élő és ható Igét, amelyet ránk hagytál, és a Lelked biztos vezetését. Segíts, hogy felelősséggel éljük meg a tőled kapott szabadságot, mert megváltásod újjászült minket, és képessé tesz arra, hogy teljes lényünkkel szeressünk téged és felebarátunkat! Ámen.

Gondolatok

Evangelizáció – Hogyan igyekeztem másokat az Úr Jézus Krisztus tanítványaivá tenni? Tudtam-e a személyes hitelveim helyett az evangéliumot hirdetni?

Felelősség – A mások iránti elkötelezettségem tanúskodott-e élő hitemről cselekedetek által? Tetteim tükrözték-e Isten Országának szeretetét és igazságosságát?

Tudatosság – Engedtem-e a Szentlélek vezetésének annak felismerésében, hogy miben kell változtatnom az életmódomon? Mennyit fektettem a tanítványi képzésembe, hogy hatékonyan részt vehessek Isten missziójában?

Kérések

Az evangelizáció iránti megújult szenvedélyért. Csatlakozzunk Isten missziójához!

A szeretet és igazságosság egyre nagyobb tanúságtételéért, hogy felebarátunkat Jézus könyörületes szemével nézzük.

Mindazoknak, akik elhivatásukat követve teológiai és szolgálati képzésükbe szeretnének befektetni, hogy Isten országát szolgálják.

Matteo Ricciardi
Európai Názareti Főiskola

Január 11., csütörtök

5. nap: Együtt a misszióban (6–9. cikkely)

Bibliai olvasmány

„Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba” (János 17,18)

A misszióban az egyház központi szerepet tölt be. Isten úgy döntött, hogy misszióját az egyház missziója által teljesíti.

Nincs igazi evangelizáció keresztény feddhetetlenség nélkül (ld. 6. cikkely). Ha nincs keresztény integritás, azaz nincs összhang a beszéd és a cselekvés, a prédikáció és a tettek, az igehirdetés és a szolgálat között, akkor az egyház az evangelizáció akadály. Krisztus evangéliuma megment minden életet, ledönti a lélek, a politika és a gazdaság bálványait, átalakítja a szívet, az elmét, a kezeket és a kultúrát, és arra hív minket, hogy induljunk el nemzedékünk felé, hirdelve, hogy egyedül Krisztusban van üdvösség, benne van győzelem a bűn és a halál felett. A feddhetetlenség a mindenség Istenéhez való hűséget is jelenti és azt, hogy egyedül a Szentírás az a jelzőfény, amelynek evangelizációnkat vezetnie kell.

Az evangelizáció lehetetlen Krisztus testének egysége nélkül és együttműködő cselekvések nélkül (7–8. cikkely). Az első nem rajtunk múlik: Krisztus az, aki kiérdemelte és megtartja a Lélek által. Különbözik minden emberi testvériségtől, mert Krisztus áldozatán és Igéjének igazságán alapul. Az egység már megadatott nekünk, és konkrét módon kell megmutatnunk, hogy a ránk bízott misszióparancs értelmében elérjük a „föld végső határait”, nemcsak földrajzi értelemben, hanem társadalmilag és kulturálisan is. Egységünknek meg kell mutatkoznia továbbá fenntarthatóságában is, mert az Atyától kapott lelki ajándékok és anyagi javak megosztásával valósul meg.

Az evangelizáció sürgető, a missziós terület pedig hatalmas (9. cikkely). Amikor az evangéliumi felekezetek képviselői 1974-ben Lausanne-ban találkoztak, radikális történelmi és társadalmi változások sora volt folyamatban az egész világon. Nem volt minden világos és körvonalazott, a történelem és a nemzetek pályája többnyire kiszámíthatatlan volt, de egy dolog biztos és sürgős volt: a világ evangelizálása. Ma ismét forduloponthez érkeztünk az emberiség történelmében: a környezeti válság a tetőfokán van, az éghajlatváltozás egyre több katasztrófális eseményt idéz elő, új járványok terjednek világszerte, a politikai és kulturális konfliktusok megsokszorozódnak és Európa kapuihoz érkeznek, a menekültek tömege döbbenetes számot ért el a bolygó minden területén, az új technológiák teljesen új etikai kihívásokkal járnak, a kommunikáció és az információ elvesztette hitelességét, és úgy tűnik, hogy a generációs szakadék hatalmas méretűvé vált. 50 évvel Lausanne után, amikor hasonló forgatókönyvvel szembesülünk, nincs sürgetőbb jelszó és parancs, amit együtt kell követnünk, mint ez: evangelizálni. Nemcsak küldetésünk sürgős, hanem misszió-

ós területünk is hatalmas, mert nincs a világegyetemnek olyan négyzetcentimétere, amely felett Krisztus ne követelhetné uralmát. El kell vinnünk az evangéliumot a föld minden határáig és az élet minden sarkába.

Hálaadás

Imádjuk az Atyát, aki elküldte a Fiút a világba, hogy minden ember üdvözítsen. Imádjuk a Fiút, aki elküldi az övéit, hogy hirdessék az evangélium jó hírét. Imádjuk a Szentlelket, aki az ő erejével küld minket az egész világba.

Bűnbánat

Bocsánatot kérünk a magunk életéért és egyházaink életéért, mert gyakran az evangelizáció akadályai voltunk.

Bocsánatot kérünk a botrányokért, a megalkuvó életmódunkért és azért, mert nem viselkedtünk az evangéliumhoz méltóan.

Bocsánatot kérünk, mert elfelejtettük hivatásunkat: hogy szent nép, gyökeresen más közösség legyünk.

Kérések

Imádkozunk az Atyához a Fiú nevében, hogy töltsé be ezt a nemzedéket Szentlélekkel, túlszorduló buzgósággal Igéjének hirdetésére, bővelkedve az Ő ismeretében, a megkülönböztetés képességében és igazságosságban, hogy megértsük a körünk világát és jelen legyünk benne.

Kérjük, hogy az Úr tartson meg minket egységben és szeretetben Krisztus áldozata által, hogy a világ elhiggye, hogy ő küldött minket.

Imádkozunk, hogy a Lélek adjon nekünk bölcsességet és értelmet, hogy helyi és globális szinten együttműködjünk településeink és az egész világ evangelizálásában.

Lucia Stelluti*az Olasz Evangéliumi Szövetség alelnöke*

Január 12., péntek

6. nap: A tanítványság és a misszió ára (12–13. cikkely)

Bibliai olvasmány

„Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Máté 28:19–20)

Tanítványság

A lausanne-i szövetség 12. cikkelye utal a szellemi harcra, amely mindannyiunkat érint: arra a taktikára, amelyet az ördög az egyházon belül

és kívül használ, hogy eltávolítson minket az Igazságtól; a kockázatra, hogy mindannyian manipulálunk másokat a saját személyes hasznunk érdekében; ezért Isten fegyverzetét kell viselnünk, hogy tisztánlátással őrködjünk az evangélium védelme felett. Az egyháznak jelen kell lennie a világban, de a világnak nem szabad az egyházban lennie. A 13. cikkely továbbá elénk tárja azt az árat, amelyet a keresztényeknek gyakran meg kell fizetniük azokban az országokban, amelyek megfosztják őket vallásszabadságuktól, és másokat is arra hív, hogy támogassák őket imádságban, és ne engedjék magukat megfélemlíteni. Harcolni akarunk az igazságtalanság ellen, és hűek akarunk maradni az evangéliumhoz, bármi legyen is az ára. Mostanáig a tanítványságról annak a szemszögéből beszéltünk, aki a mentor, a Mester vagyis az, aki másokat tanítványokká tesz. Valójában a „tanítványság” kifejezés az egyén tanítványi állapotára utal. Ez tehát kettős felelősséget jelent: mások és önmagunk felé. Továbbá a tanítvány [angol: disciple – a ford.] szó gyökere ugyanaz, mint a fegyelem [angol: discipline – a ford.] szó, a latin „discere” (tanulni) szóból! Jézus követése magában foglalja az önmagunkról való lemondást és az önfegyelem gyakorlását, hogy teljesítsük annak akaratát, aki elhívott minket.

Tanítványság és misszió

A Máté 28 igeszakaszának szavai nem mások, mint a stafétabot átadása nekünk, akik úgy döntöttünk, hogy követjük a Mestert, és tulajdonképpen ez a misszió értelmének lényege. Miután megragadta a stafétabotot, a sportolónak (a tanítványnak) arra kell törekednie, hogy elérje a célt, útja pedig nem egy kényelmes séta a parkban. Az út (a misszió) során vannak akadályok, amelyek a bukás veszélyével fenyegetnek, ilyenkor számít igazán, ha alkalmazzuk mindazt a spirituális gyakorlatot (fegyelmet), amely erőt ad az út folytatásához. Felkészültnek, felszereltnek, ébernek, határozottnak, körültekintőnek, hűségesnek kell lennünk, és nem szabad hagynunk, hogy eltereljék a figyelmünket a „rövidebb utak”, amelyek félrevezethetnek minket, és megakadályozhatják, hogy átadjuk a stafétabotot azoknak, akik a pályán várnak ránk. Túl gyakran láttunk „sportolókat” teljesítményfokozó szereket használni (hamis evangélium, manipuláció, a Szentírás torzítása) saját személyes győzelmük érdekében. Tudatában vagyunk annak, hogy az út egyesek számára nagyon nehéz, és úgy tűnik, mintha lemaradnának (megkínózva, bebörtönözve), azzal akarunk dolgozni szabadulásukért, hogy Jézusba vetett bizalommal folytatjuk utunkat, aki az igazi Tanítvány és Mester, és aki megígérte, hogy soha nem hagy el minket.

Hálaadás

Az Úr minden tanítványaért, hogy tudatában legyenek kettős felelősségüknek (tanítás és gyakorlat), és ne bocsátkozzanak kompromisszumokba az út során felmerülő nehézségek miatt.

Bűnbánat

Bocsáss meg nekünk, Urunk, minden alkalmat, amikor szem elől tévesztettük a

célt, amikor fáradtnak éreztük magunkat, és a rövidebb utakat kerestünk ahelyett, hogy beléd vetettük volna a bizalmunkat.

Kérések

Minden testvérért, akit üldöznek az evangéliumhoz való hűségük miatt: Uram, oltalmazd őket, szabadítsd meg őket, és adj nekik erőt szembenézni a kihívásokkal, miközben továbbra is dicsőítik a te nevedet.

A nemzetek vezetőiért, hogy garantálják a gondolat és a lelkiismeret szabadságát, valamint a vallás gyakorlásának és terjesztésének szabadságát Isten akarata szerint, amint azt az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata is kifejti.

Carine Francq

az Olasz Evangéliumi Szövetség központi kerülete

Január 13., szombat

7. nap: Türelmes kitartás (14–15. cikkely)

Bibliai olvasmány

„Előbb azonban minden nép között hirdetni kell az evangéliumot.” (Márk 13,10)

Az egyház várja Urának dicsőséges visszatérését, de nem passzívan vár, hanem cselekvő és reménykedő várakozással. Az evangélista szavaiban sürgetés érzékelhető: „hirdetni kell az evangéliumot”, szükséges, elengedhetetlen, hogy a nagy nap előtt az evangéliumot minden népnek hirdessék. Ez hatalmas munka, amelyet nem lehet elvégezni szegényes eszközeinkkel, nyomorúságos szavainkkal vagy emberi elégtelenségünkkel. Ez a Szentlélek munkája, ő képes az egyes hívőt és az egész egyházat hiteles, hatékony és meggyőző tanúkká tenni (ld. ApCsel 1,8).

A Lausanne-i Nyilatkozatban ezt olvassuk: „Az Atya azért küldte el az Ő Lelkét, hogy bizonyosságot tegyen a Fiáról; e nélkül a mi bizonyágtételünk hiábavaló.” Ez igaz, mert a Szentlélek az, aki a szívünkbe ülteti ezt a sürgetést: „hirdetni kell az evangéliumot”. Ez nem olyasmi, amit holnapra lehet halasztani azzal áztatva magunkat, hogy a holnap könnyebb lesz, mint a ma. Ma van az üdvösség napja. A nagy evangélista, Dwight Lyman Moody egy hat prédikációból álló sorozatot kezdett prédikálni gyülekezetének Jézus életéről. 1871. október 8-án, vasárnap ezzel a kérdéssel fejezte be ötödik prédikációját, mielőtt távozott: „Mit tegyek akkor Jézussal, akit Krisztusnak mondanak?” (Máté 27,22). Majd azzal zárta beszédét, hogy azt mondta gyülekezetének: „Szeretném, ha magatokkal vinnétek ezt a kérdést, és a hét folyamán az elmétekben forgatnátok. Jövő szombaton eljövünk a Kálváriára a kereszthez, és eldöntjük, mit kezdünk a názáreti Jézussal.” Még azon az éjszakán hatalmas tűzvész pusztította el Chicago városának nagy részét, Moody templomát és otthonát, több száz halottat és 100 000 hajléktalant hagyva maga után. Attól a naptól kezdve Moody minden prédikációját, megtérésre hívással zárta.

„Jöjj el, Úr Jézus” – ez minden korok egyházának kiáltása; „Folytasd a jó munkát” – ez a visszhang, amely az Ő szent jelenlétéből árad.

Ahhoz, hogy eljussunk minden néphez, még a tervezés, a stratégiák, az új kommunikációs módszerek kipróbálása előtt imádságunk legyen az, amit a Mester ajánlott nekünk, az ő akaratával megegyező imádság, olyan imádság, amely már be van vésve az evangélium lapjaiba, az ő igénje, az ő ámenje, mert: „Ha tehát ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.” (Lukács 11,13)

Hálaadás

Köszönjük az Úr Jézusnak, hogy megígérte: másodszor is eljön. Bízunk abban, hogy Isten tökéletessé teszi országát, és türelmetlenül várjuk azt a napot, valamint az új eget és új földet, ahol akarata és igazságossága fog örökké uralkodni. Közben újra odaszenteljük magunkat Krisztus és felebarátunk szolgálatának, örömmel alávetve egész életünket az ő hatalmának.

Bűnbánat

Bocsánatot kérünk azokért az időkért, amikor elvesztettük Krisztus visszajövetele né reményét, és azért, amikor üres remények csapdájába estünk, elfordítva tekintetünket Isten ígéreteiről.

Kérések

Imádkozunk Isten szuverén Lelkének látogatásáért, hogy gyümölcse megjelenjen egész népében. Csak akkor láthatjuk, hogy az egész egyház hatékony eszközzé válik az Ő kezében, olyannyira, hogy az egész föld hallhatja hangját.

Valerio Mungai
Elim Bibliaiskola

Január 14., vasárnap

8. nap: Előre a nagy misszióparancs teljesítésére – Lausanne-tól (1974)
Szülőlig (2024)

Bibliai olvasmány:

„Amikor egy nagy értékű gyöngyre talál, elmegy, eladja mindenét, amiye van, és megvásárolja azt.” (Máté 13,46) „Ura így szólt hozzá: Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, jöjj, és osztozz urad örömében!” (Máté 25,21).

Ha összehasonlítjuk az igazgyöngy példázatát a talentumokéval, két egyszerű következtetést vonhatunk le. Először is, ha értéket tulajdonítunk egy olyan értékes igazgyöngynek, mint az evangélium, az egyszerű hűséget („a kevésen hű”) jelent,

amely nagyon hasonlít ahhoz, ami megmutatkozik a jó és hű szolga életében. Minél jobban megértjük az evangélium értékét és nagyságát, annál könnyebben tudjuk életünk és minden tervünk középpontjába helyezni. Továbbá, ha egy olyan igazgyöngyöt, mint az evangélium, a hívő és az egyház életének középpontjába akarunk helyezni, az nem maradhat a múlt emlékeként eltemetve, hanem minden tevékenység sarkalatos pontja, minden alkalom szikrája, minden környezet sója lesz.

A Lausanne-i Nyilatkozat az evangélium jelentős tükröződése. Megfelelő választ ad a missziós Isten hívására, világosan aláveti magát Isten Igéjének, azzal a céllal, hogy hirdesse: „nincsen üdvösség senki másban”, csak Krisztus Jézusban. Ha Őt elismerjük cselekedeteink Urának és egész lényünk Megváltójának, akkor tovább akarjuk adni az evangélium stafétáját, eljuttatva a föld végső határáig és az élet minden területére.

Felismerve, hogy milyen értékes a Lausanne-i Nyilatkozat, természetes lesz („a kevésen hű”), hogy lelki életünk középpontjába helyezzük. Azonban még ilyenkor is elvárás az evangéliumi keresztények felé a megkülönböztetés képessége, a hűség és a kitartás. Jó és hű szolgák leszünk? Képesek leszünk megtestesíteni azt az átfogó küldetést, amelyet a Nyilatkozat megerősít?

Isten kegyelméből az eddigi pálya a Manilai Manifesztummal (1989) és a Fokvárosi Kötelezettségvállalással (2010) bizonyos hűségről tanúskodott, de vágyunk és imádságunk, tekintettel a következő szülőli találkozóra (2024), hogy ez a lelki örökség teljes egészében folytatódhasson Isten dicsőségére az Egyház 21. századi fejlődéséért.

Hálaadás

Hálát adunk az Úrnak a Lausanne-i Nyilatkozat ajándékáért, amely minden biznnyal a múlt század legfontosabb evangéliumi dokumentuma. Hálát adunk az Úrnak a Lausanne-i Kongresszusból kiinduló mozgalomért, valamint Manila és Fokváros ezt követő nyilatkozataiért. Hálát adunk Istennek az Evangéliumi Szövetségért, amely 1846 óta az evangéliumi együttműködés szellemét testesíti meg.

Bűnbánat

Bocsánatot kérünk azért, mert rövidlátásból vagy felületességből nem értékeltük a Lausanne-i Nyilatkozat ajándékát. Bocsánatot kérünk azért, hogy elfelejtettük vagy kihagytuk annak egyes részeit, és az evangéliumi tanúságtételt nem teljes épségében tolmácsoltuk.

Kérések

Kérjük az Urat a szülőli kongresszusért, kérve, hogy ez alkalom legyen az evangéliumhoz való megújult hűségre és új missziós erőre.

Imádkozunk, hogy az Úr adja a megkülönböztetés képességét, adjon útmutatást és bölcsességet az egész egyháznak és az olyan globális mozgalmaknak, mint az Evangéliumi Szövetség.

Giacomo Ciccone
az Olasz Evangéliumi Szövetség elnöke

Házasság hete

2024. február 11–18.

Állandó megújulásban

**GLS NEMZETKÖZI
VEZETŐI KONFERENCIA**

2024. március 22–23.

Várjuk szeretettel!

Jegyvásárlás,
letölthető előadások és
további információk:

etikusvezetes.hu

Boldogok...

Máté 5:3–10

BalatonNET

2024. augusztus 16–20.

Balatonszemes

EZ AZ A NAP!

**2024.
JÚNIUS 1.**

RÉSZLETEK HAMAROSAN!